

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βέλιπεργ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτὰ. —
Πᾶσα ἀγγλῆ ἀφορῶσα εἰς
τὴν Κυρίαν γίνεται δεκτὴ.

Διὰ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματὸσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΑΓΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκαστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἰστορίας τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ματθίλδη Σεράου. — Ἱστορία ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου (ὑπὸ κ. Λαύ-
ρας Σούζαρ ἰατροῦ). — Ἡ χήρα γυνὴ κατὰ τοὺς διαφόρους λαοὺς
καὶ τὰς διαφόρας ἐποχάς, (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Γυναικεῖος
κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). — Νέα δωρεὰ τοῦ κ. Ἀ. Συγγροῦ. — Ποικίλα.
— Συμβουλαί. — Συνταχαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Ἐπανήλθε μετὰ τρίμηνον ἐν Ἑσπερίᾳ καὶ Τουρκίᾳ δια-
μονὴ χάριν συμπληρώσεως σημειώσεων καὶ ἐρευνητῶν ἀνα-
γομένων εἰς τὴν «Ἱστορίαν τῆς Γυναικός», ἡ διευθύντρια
τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόη Παρρέν.
Ἐπωφεληθεῖσα τῆς ἐν Εὐρώπῃ διαμονῆς τῆς συνε-
βλήθη διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ συγγράμματος τούτου
εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἐπεσκέφθη
δὲ καὶ τὰ τελειότερα φιλανθρωπικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ
γυναικεῖα ἰδρύματα, περὶ ὧν ἤρξατο ἡδη δημοσιεύουσα
ἐκτενεῖς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» μελέτας.

Ἐλπίζει ὅτι τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν τῆς τούτων
θέλει οὐσιωδῶς ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν κ.κ.
συνδραμητριῶν τῆς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐλληνικῆς κοινω-
νίας, καὶ ὅτι αἱ θυσίαι καὶ αἱ κόποι, εἰς οὓς ὑποβάλλε-
ται, ὅπως ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», ὁσημέραι βελ-
τιουμένη, ἀνταποκρίνηται εἰς τὸν ὄψηλόν αὐτῆς προ-
ρισμὸν θέλουσιν ἀναγνωρισθῆ παρ' ἐκείνων, εἰς τὴν
ὑποστήριξιν τῶν ὁποίων ἀναθῆται πᾶσαν ἐλπίδα τῆς.

Πρὸς ὅσον οἶόν τε δὲ ἐντελεστέραν τῶν πόθων τῆς
ἐπίτευξιν ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν»
ἐζητήσατο καὶ ἐπέτυχε τὴν συνεργασίαν νέων διασήμων
ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστημόνων γυναικῶν, μελέτας τῶν ὁποίων
ἀρχεται δημοσιεύουσα ἀπὸ σήμερον. Ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον
«Ἱστορία ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου» δημοσιευομένη με-
λέτη παρὰ τῆς δεσποινίδος Λαύρας Σούζαρ, νεαρᾶς
Ἑλβετίδος ἰατροῦ, εἶναι πολύτιμον ἐντύφημα ὑπὸ
ἐπιστημονικῆν, ἠθικὴν καὶ καλλιλογικὴν ἐποψίν. Δὲν

ὑπάρχει γυνὴ ὑπὸ τὰς ποικίλας ιδιότητας αὐτῆς τῆς
μητρὸς, συζύγου, θυγατρὸς ἢ ἀδελφῆς, ἥτις δὲν θά
ἀντλήσῃ ἐν ταῖς μελέταις ταύταις ὕλην ἐποικοδομη-
τικὴν καὶ ὠφέλιμον.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟΥ

Πᾶσα κοινωνικὴ ἢ πολιτικὴ μεταρρυθμισις, τείνουσα εἰς
βελτίωσιν τοῦ καθεστώτος, κυοφορεῖ ἐν τῇ ἐξελικτικῇ πορείᾳ
αὐτῆς ἀριθμὸν τινα προνομίουχων υπάρξεων, προσπερομένων
ὡς ἐλοκαῦτμα ἐν τῷ βωμῷ τῆς πατριδος.

Οἱ πρῶτοι ἀποπειραθέντες τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Νεαπολι-
τανῶν ἀπὸ τοῦ ἰσπανικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴν ἔνωσιν αὐτῶν μετὰ
τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ἐγένοντο θύματα τῆς φιλοπατρίας καὶ
τῶν φιλελευθέρων αὐτῶν ἰδεῶν καὶ φρονημάτων. Καὶ τινες
μὲν τούτων αἰσχυρῶς προδοθέντες ἀπώλεσαν τὴν ἰδίαν ζωὴν,
ἄλλοι δὲ ἐξωρίσθησαν εἰς ξένα, χώρας στερηθέντες τῆς πε-
ριουσίας καὶ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων καταλέγεται καὶ ὁ πα-
τήρ τῆς Ματθίλδης Σεράου, ὅστις ἐζήτησεν ἀπὸ τοῦ 1848
ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τὰς Πάτρας.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἤρξατο τῆς νεαρᾶς Παυλίνας Builly
de Fabre, κόρης διαπρεποῦς ἐν Πάτραις οἰκογενείας καὶ ἐγ-
γονῆς ἐκ μητρὸς τῆς Αἰκατερίνης Σκαναυτῆ, ἀδελφῆς τῆς ἡγε-
μονίδος Χαρικλείας Ὑψηλάντη. Ἡ Παυλίνα Βουίλλη ἠκολούθησε μετ' ἀγγελικῆς καρτερίας καὶ ὑπόμονῆς τὰς περι-
πέτειας τῆς τύχης τοῦ ἐξορίστου συζύγου τῆς, ἀποδείξασα
καὶ πάλιν πόσον τὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλληνίδων τῆς ἐποχῆς
ἐκείνης ἦσαν ὑπεροχώτερα τῶν συγχρόνων.

Τυχούσα ἀνατροφῆς ἐπιμεμημένης καὶ παιδείας ὑπερ-
όχου, ἢν ὠφείλεν εἰς τὸ ἀμάζον τότε Παρθεναγωγεῖον τῆς

αοιδίμου Χίλλ, κάτοχος τριών ξένων γλωσσών πλὴν τῆς ἑλληνικῆς, δὲν ἀπηξίωσε νὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὸν καὶ μακρὰν ἔτι τῆς πατρίδος του καταδικωμένον σύζυγόν της.

Μήτηρ ἦδη τριετοῦς θυγατρὸς, τῆς Ματθίλδης Σεράου, ἡ Παυλίνα ἀνεχώρησεν ἐκ Πατρῶν τῷ 1859 καὶ μετέβη εἰς Τεργέστην, ἐνθα ἐκέρδαινε τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας της [παραδίδουσα μαθήματα τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὰς αὐτόθι θυγατέρας τῶν πλουσίων ἑμογενῶν.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἰσοδος τοῦ Γαριβάλδη ἐν Νεαπόλει ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐνθα καὶ ἀποκατεστάθησαν, ἐπιδοθέντες εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς μονογενοῦς αὐτῶν θυγατρὸς, ἣτις ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας προέδιδε πνεῦμα ἐξαιρετον.

Ἡ Ματθίλδη Σεράου, γλυκεῖα μελαγχροινὴ, με ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ ἀκτινοβόλους, με φυσιογνωμίαν ἐκφραστικωτάτην, εἶναι τύπος γυναικῆς Ἑλληνίδος. «Τὴν θέσιν, ἣν σήμερον κατέχω, ὀφείλω εἰς τὴν μητέρα μου, μοι εἶπεν, ἣτις με ἀνέθρεψεν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ μοι ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν ὅτι μόνον διὰ τῆς ἰδίας καὶ προσωπικῆς μου ἐργασίας ἡδυνάμην νὰ ἐκσφαλίσω ἔστω καὶ ἐλαχίστην τινὰ θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ».

Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀκολουθήσῃ μαθήματα ἀνώτερα τῆς ἑλληνικῆς, διότι ἡ μήτηρ της ἀπέθανε πολὺ νέα. Ὁμιλεῖ οὐχ ἥτιτον ἀριστα τὴν καθωμιλημένην ἑλληνικὴν.

Ἀποπερατώσασα τὰς σπουδὰς της ἐν ἀνωτέρῳ Παρθενωγαγείῳ τῆς Νεαπόλεως, ἡ Ματθίλδη Σεράου ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῇ τὸν σπινθῆρα τῆς μεγαλοφυΐας, διανοίγοντα αὐτῇ νέους ὀρίζοντας ἐν τῇ ζωῇ. ἠσθάνετο ὅτι ὄφειλε νὰ ἐργασθῇ, διότι ἡ πτωχεῖα ἐγένετο ὁ ἀχώριστος τοῦ πατρὸς της σύντροφος καὶ διότι ἀνεμνησθετο τῶν ἱερῶν τῆς μητρὸς της συμβουλῶν.

Ἀλλὰ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ κλείσῃ ἑαυτὴν ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων παρθενωγαγείου, ἐνθα νὰ διδάσκη ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας τοῦ κανόνα τῆς γραμματικῆς, δὲν τῇ προσμεριδίᾳ ποσῶς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις, ἣν κατεῖχεν ἡ γυνὴ ἐν Νεαπόλει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ περιωρισμένος κύκλος τῶν ὀρίων τοῦ σταδίου αὐτῆς, αἱ περὶ τῆς πνευματικῆς ἀνικανότητος αὐτῆς προλήψεις, ἦσαν τόσοι φραγμοὶ ἀνυπερβλήτοι διὰ τὰς βλέψεις τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀριστοκρατῶν, εἰς ἃς ἐπιτρέπεται ἀμέμπτως νὰ ἐξέρχωνται τῶν διαγεγραμμένων ὑπὸ τῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων κύκλων ἀλλ' οὔτε ἐπροστατεύετο ὑπὸ ἱερῶν μεγάλῃν ἐπιρροὴν ἐξασκούντων πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς νεαπολιτανῆς κοινωνίας.

Ὡς μόνον ἐφόδιον καὶ στήριγμα ἔχουσα τὴν γραφίδα της, ἢ τὰ πρῶτα δοκίμια δὲν εἶχόν ποτε ἐξέλθει τῶν θηκῶν τοῦ γραφείου της, ἡ Ματθίλδη Σεράου ἐπικουράσθη πρῶταν τινὰ πρὸ τοῦ διευθυντοῦ ἐφημερίδος τινὸς ἐκδιδομένης ἐν Νεαπόλει ὑπὸ τὸν τίτλον «Piccolo» καὶ ἐζήτησε νὰ προσληφθῇ μεταξὺ τῶν συντακτῶν αὐτῆς.

Κατὰ καλὴν της τύχην ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἐράνη ἐκπλαγείς διὰ τὴν πρωτοφανῆ ταύτην ἐν Νεαπόλει ἀποφασιστικὴν τῆς κόρης, ἀλλ' οὔτε ἐμεριδίασε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο σαρκαστικὸν μεριδίωμα, δι' οὗ ἄνθρωποι ἀμαθεῖς, ἐκ τῆς ἰδίας ἀβελτερίας τοῦ πάντας κρίνοντες, ὑποδέχονται πᾶσαν γυναῖκα τολμῶσαν νὰ ὑπερπηθῇ τὰ ὅρια τῆς φιλαρσεκείας καὶ τοῦ

μαγειρείου καὶ ἀσχοληθῇ εἰς βίον ἀνώτερον καὶ πνευματικώτερον.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Piccolo συνησθάνετο ὅτι ἐκ τῆς νεαπολιτανικῆς φιλολογίας, τῆς πεοιβεβλημένης χαρακτῆρα καὶ ὕφος λίαν κλασικόν, λίαν σκεπτικιστικόν, ἔλειπεν ἐντελῶς ἡ λεπτὴ ἐκείνη καὶ δροσερὰ αὔρα τῶν ποιητικῶν ἰδεῶν, τῆς πλαστικότητος τοῦ λόγου καὶ τῆς φράσεως, τῆς αὐθορμητοῦ αἰσθηματικῆς διαχύσεως. Ἐκ τῶν πρώτων δοκιμῶν τῆς Ματθίλδης Σεράου ἐπίεσθη οὕτως ὅτι ἡ νέα Ἑλληνὶς ἡδύνατο νὰ δώσῃ βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νέαν διεύθυνσιν εἰς τὸ ἀκατασχέτως πρὸς τὸν σχολαστικισμόν φερόμενον ρεῦμα τῆς φιλολογίας. Ἐνεθάρρυνε λοιπὸν καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὴν μεγάλως, ἐπιδοκιμάζων δημοσίᾳ καὶ ἐξαιρῶν τὴν λεπτότητα καὶ δύναμιν τοῦ καλάμου της καὶ συνηγορῶν ὑπὲρ αὐτῆς ὡσάντις οἱ τῆς κλασικῆς φιλολογίας ὄπαδοὶ τῇ ἐπετίθεντο.

Τῷ 1881 ἡ Ματθίλδη Σεράου προσελήθη εἰς Ρώμην παρὰ τοῦ διευθυντοῦ μίᾳς τῶν πρώτων αὐτόθι μεγαλοσχῆμων ἐφημερίδων, τῆς «Capitan Fracassa». Ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ, ἣς ἐγένετο μίᾳ τῶν κυριωτέρων συντακτῶν ἡ Ματθίλδη, ἐργάσθη εὐδοκιμώτατα ἐπὶ πενταετιᾷ ὄλην, ἀσχολουμένη καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της εἰς συγγραφὴν μυθιστορημάτων, ἅτινα ἐξεσφάλισαν αὐτῇ θέσιν ἐπίζηλον μεταξὺ τῶν διασημοτάτων μυθιστοριογράφων τῆς Ἰταλίας.

Τὸ πρῶτον ἔργον αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον Dal vero! ἐξεδόθη πρὸ τῆς εἰς Ρώμην μεταβάσεώς της τῷ 1880. Εἶναι βιβλίον περιέχον ὠραίας εἰκόνας εἰλημμένες ἐκ τοῦ πραγματικῶ βίου, ἀλλὰ περιβεβλημένας τὸν εὐσχημον καὶ κλλιμόρφον πέπλον ἀφελούς ποιήσεως. Τοῦτο διεδέχθη ἔτερον ὠραῖον μυθιστορημά της, «Καρδιά ἀσθενῆς», ἐν ᾧ ἡ ὑπερκεχαλιζουσα εὐκισθησία τῆς κόρης ταύτης τῆς μεσημβρίας ἐκχύνεται εἰς χειμάρρους πόνου καὶ δδύνης, ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης, ἀγωνίας καὶ ἐλπίδος. Τὰ νεώτερα μυθιστορήματα αὐτῆς «Conquista di Roma» «Il paese di Cocagna» καὶ «Addio amore», παθητικώτατον παράπονον καὶ κατὰρα κατὰ τοῦ ὀσημέραι κατακλύζοντος τὴν κοινωνίαν ὕλισμου, ἔτυχον ἐνθουσιωδεδστάτης ὑποδοχῆς παρὰ τοῦ ἀπλήστως ἡδὴ ἀναγινώσκοντος τὰ ἔργα αὐτῆς Ἰταλικῶ κοινού. Τὸ ὑπέριστατον δὲ καὶ τελειότατον τῶν ἔργων της εἶναι τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Fantasie», τὸ μεταφρασθὲν εἰς τὴν γαλλικὴν, γερμανικὴν, ρωσικὴν, τσεχικὴν καὶ πορτογαλικὴν γλώσσαν. Τὸ μυθιστορημα τοῦτο ἐξεσφάλισεν εἰς τὴν Ματθίλδην Σεράου ὄνομα διασήμου ἐν Εὐρώπῃ μυθιστοριογράφου, ἐφ' ᾧ καὶ ἡμεῖς, ὡς ὁμοθετεῖς αὐτῇ, ὀφείλομεν νὰ σεμνυνώμεθα.

Τὰς ἀρετὰς καὶ τὸ γοργόν καὶ παραγωγόν τῆς Ματθίλδης πνεῦμα ἐκτιμήσας ὁ διευθύνων τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος, ἐν ἣ αὐτὴ εἰργάζετο, ἐνυμφεύθη αὐτὴν τῷ 1885. Ἡ Ματθίλδη ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι γνωστὴ ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ τὸ οἰκογενειακὸν αὐτῆς ὄνομα, καίτοι τὸ ὄνο α τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἐδουάρδου Σκαρφόλιο, νέου μεγάλῃς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, γνωστοτάτου δὲ Ἀφρικανολόγου, δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιτείνῃ τὸ γόητρον, ὅπερ ἡ Ματθίλδη Σεράου ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν ἀναγνωστῶν της.

Μετὰ τὴν διὰ τοῦ γάμου ἐνωσιν τῶν δύο τούτων πνευματικῶν ἐξοχοτήτων, εἶδε τὸ φῶς ἐν Ρώμῃ μεγαλόσχημος πολιτικὴ ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Corriere di Roma». Τὰς πρὸς

τῶν στερουμένην χειρῶν, κατὰ φυσικὸν λόγον φανταζόμεθα αὐτὴν θνήσκουσαν τῆς πείνης ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς δημιουργίας. Ἐν θελήσωμεν νὰ ὑπολογίσωμεν πόσαι χεῖρες ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὅπως παρασκευασθῇ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ ἄρτου, ἀρχόμεναι ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γεωργοῦ, ὅστις ἐσπείρει τὸν σῖτον, τοῦ θεριστοῦ, ἄλωνιστοῦ, διαλογέως, μυλωνοῦ, ἀρτοποιοῦ καὶ ἀροτωπώλου, μένομεν ἐκπληκτοὶ διὰ τὸ ἐνεργὸν μέρος, ὅπερ λαμβάνει ἡ ἀνθρωπίνη χεὶρ ἐν τῇ λειτουργίᾳ καὶ ἀλληλουχίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης συντηρήσεως. Ἐν δ' ὑπολογίσωμεν πόσαι χεῖρες ἐεργάσθησαν πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἄρτου καὶ τῶν λοιπῶν γεωργικῶν σκευῶν, πρὸς ἴδρυσιν τοῦ μύλου μετὰ τῶν σχετικῶν ἀπομηχανῶν του, τοῦ φούρου καὶ τῶν ζυμωτικῶν ὀργάνων καὶ σκευῶν αὐτοῦ, εὐρισκόμεθα πρὸ κεφαλῆαιου χιλιάδων χειρῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ ἄρτου, τὸ περιέχον τὸ δῖλημμα τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου ἡμῶν, δὲν ἔα ὑπῆρχεν.

Καὶ ἐνταῦθα ἐλησμονήσαμεν τὴν σπουδαιότατην πασῶν τῶν χειρῶν, τὴν ὑπεράτην ἐκείνην χεῖρα, ἣτις συλλέγει τὸν καρπὸν τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, τὴν προσφιλεῖ ἡμερικὴν χεῖρα, τὴν ἀέλιποτε κατασκευηθεὶ καὶ ὄρωσαν, ἣτις ἀντικαθίστησι τὰς χεῖρας τῶν τέκνων, ἐνώσω εἶναι ἀσθενεῖς ἔτι, ὀκνηραὶ ἢ ἀδέξιοι.

Ἡ χεὶρ λοιπὸν, φέρουσα τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου ἀνὰ χεῖρας, διευθύνει αὐτὸ εἰς τὸ στόμα, ὅπερ χρησιμεύει ὡς θύρα τῆς διαθρεπτικῆς συσκευῆς ἡμῶν. Ἀλλὰ πᾶσα θύρα, περικλείουσα πολυτίμους θησαυροὺς ζωῆς, εὐμαρείας καὶ ἀπολαύσεως, φυλάττεται ἀπὸ τῶν παλαιολιτιῶν χρόνων ὑπὸ πιστοῦ θεράποντος, ἀδιάφορον ἂν οὗτος εἶναι γιγάντιος αἰθῆψ ἢ φρακτοφῶρος θυρωρὸς τοῦ συρροῦ. Οὕτως ἐρωτᾷ τοὺς προσερχομένους τίνας εἶναι καὶ τί ἐπιθυμοῦσιν, θαν δὲ θεωρήσῃ αὐτοὺς ὑπόπτους καὶ κακοποιούς, ἀπαγορεύει αὐτοὺς τὴν εἰσοδον.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν, ὁ προνοήσας περὶ πάντων συνενοήθη καὶ περὶ τούτου μετὰ τῆς μητρὸς φύσεως, ἣτις ἔθηκε καὶ εἰς τὸ στόμα ἡμῶν τοιοῦτον ἄγρυπνον φύλακα, ὅστις δέχεται μόνον τοὺς ἐλεγκτοὺς ἐπισκέπτας, ἀπωθεῖ δὲ τοὺς ἐνοχλητικοὺς καὶ ἐπιβλαβεῖς, χωρὶς εἰς οὐδεμίαν σύστασιν ἢ παράκλησιν νὰ ἐνδύξῃ.

Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ θυρωρὸς αὐτός, ἐρωτᾷτε μετ' ἀπορίας, ὅστις τόσοον ἱποτικῶς ποιεῖται τὰς τιμὰς τῆς ὑποδοχῆς, χωρὶς νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅπως λάβῃ τὴν ἀποζημίωσίν του;

Ὁ θυρωρὸς οὗτος, Κυρία μου, ὁ φύλαξ οὗτος ἄγγελος τῆς ζωῆς, τῆς εὐθυμίας καὶ τῶν γευστικῶν ἀπολαύσεων ἡμῶν, εἶναι ἡ γ ε ὕ σ ι ς, ἣτις ἔχει τὴν ἔδραν της πρὸ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης, ἣτις δὲ ἡγεῖ ἡμᾶς τίνας ἐκ τῶν τροφῶν ὀφειλομεν νὰ θεωπέσωμεν στοργικῶς διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῶν χειλέων καὶ τίνας νὰ ἀποπτύωμεν ὡς ὀχληρὰς καὶ ἐπιβλαβεῖς.

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ τὴν πορείαν τοῦ τεμαχίου τοῦ ἄρτου ὑπὸ φόβου μὴ καταστήσωμεν αὐτὴν λίαν διεξοδικήν. Καίτοι δ' ὀλίγας μόνον εἰσαγωγικὰς λέξεις εἶπομεν, δυνάμεθα οὐχ ἥτιτον νὰ ἐξαγάγωμεν ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα χρησιμώτατα διὰ τὸν βίον παντὸς ἀνθρώπου.

Πρῶτον συμπεράσμα ἡμῶν εἶναι ὅτι ὀφειλομεν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους μεγάλας ὑποχρεώσεις, ἰδιαιτάτα δὲ πρὸς ἐκεῖνους, οὓς ἐκ τῆς ἀτήμου καὶ ταπεινῆς θέσεώς των τείνομεν πολλάκις νὰ καταφρονώμεν. Ἡ τυλῶδης χεὶρ τοῦ χωρικοῦ ἐκεῖνου, μετὰ τὸ γονδροεῖδες καὶ ρακῶδες ἐνδύμα, ὅν θεωροῦμεν γαλοῖον διότι ἀγνοεῖ νὰ φέρηται καὶ ὀμιλῇ ὡς ἡμεῖς, περὶ τῆς ἡμῶν τροφῆς ὀφείλομεν καὶ γευστικῆν. Ἡ μαῦρη καὶ ρυπαρὰ τῆς ἐργασίας καὶ ὑψηροῦρας μας χεὶρ δὲ ὀφείλει νὰ μᾶς ἐμπνέῃ ἀποστροφῆν καὶ περιφρόνησιν, διότι ἡ φύσις τὴν ἔπλασεν ὡς τὴν ἰδικὴν μας, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μας δὲ ἐσκληρύνθη καὶ ἐρρηκώθη. Ὀφειλομεν λοιπὸν σεβασμὸν πρὸς πάντας ὅσοι ἐργάζονται ὅπως ἀνέτως ἀπολαμβάνωμεν ἡμεῖς τὰ τοῦ βίου. Ὀφειλομεν ἰδίᾳ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, καὶ ἰδίᾳ αἱ νεάνιδες, αἱ πλείσται τῶν ὀποίων ἔχουσι τὰς χεῖρας μόνον ὅπως καλλωπίζονται, νὰ μὴ θεωρῶσιν ἐυετὰς μεγάλας πρωτοτυπίας ἀπέναντι ἐκεῖνων, ἐν τῷ ἔχουσιν ἀνάγκην.

Ὁσάντις, φίλη δεσποινίς, ρίπτετε ὑπερήφανα βλέμματα πρὸς τὴν μικροσκοπικὴν χεῖρά σας, μὴ λησμονεῖτε, βεὶ ὀφείλετε νὰ καταστήσῃτε αὐτὴν κατὰλληλον. ὅπως ἐξοφλήσῃ πρὸς τοὺς ὁμοίους σας χρέη τιμῆς, ἅτινα συνομολογεῖτε ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡμέρῃ τῆς νεοεκτικῆς ἡλικίας σας. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ ἑλλή ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ σεβαστὰ χεῖρας, αἵτινες ἀνεπλήρωσαν τὰς ἰδικὰς σας κατὰ τὴν βροφικὴν καὶ παιδικὴν σας ἡλικίαν σὺν τῇ παροῦσῃ τοῦ χρόνου καθίστανται ἀσθενεῖς καὶ ἀνικανοὶ, καὶ ὀφείλετε νὰ τὰς ἀνακληρῶσῃτε διὰ τῶν ἰδικῶν σας καὶ οὐχὶ διὰ μισθίων χειρῶν. Ὡς ἡ ἡμερικὴ χεὶρ εὐρίσκειται εἰς διαρκῆ περὶ τὸ τέκνον κίνησιν, οὕτω καὶ ἡ χεὶρ τῆς θυγατρὸς καὶ οὐχὶ τῆς ὑψηροῦρας, σημειώσατέ το καλῶς, ὀφείλει νὰ ἐυπηρετήσῃ πᾶσαν ἀνάγκην τῆς γράας ἡδὴ μητρὸς.

Λαύρα Σούζαρ (ἐατρός).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΕΜΑΧΙΟΥ ΑΡΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α'

Ἐν τεμαχίον ἄρτου! Δὲν ἀξίζει, θὰ εἶπῃτε, τὸν κόπον νὰ ἀσχολῆθῃ τις περὶ αὐτοῦ. Καὶ ὁμοῦ ἐξ ἐνὸς τεμαχίου, ἐξ ἐνὸς ψυχίου ἄρτου ἐξαγρᾶται πολλάκις ἡ ζωὴ βασιλέων καὶ μεγιστάνων ὡς καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἐπαύτου. Ἡ ἱστορία ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας, ἡ ἱστορία τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ὀλιγῶν κεφαλαίων, ἡ ἱστορία τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας, τῆς τιμιότητος ἢ τῆς ἀτιμίας, τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου ἡμῶν.

Ἡμεῖς, ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ζωῆς, ἀκολουθοῦμεν ἐν μικρὸν ψυχίον ἄρτου, ἀπ' ἧς στείγης ὁ ἄνθρωπος, βρέφος ἔτι, φέρει αὐτὸ διὰ τῆς μικροσκοπικῆς χειρὸς του εἰς τὸ στόμα, δίδων οὕτω, ἐν τῇ νηπιώδει ἔτι περὶ τῆς ζωῆς ἀδαημοσύνη του, τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἰδέας τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Αἱ περιπέτειαι τοῦ ψυχίου ἐκεῖνου τοῦ ἄρτου εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Ἡ δδὸς δὲ, τὴν ὀποῖαν θέλει ἀκολουθήσῃ ὅπως μεταβληθῇ εἰς ζωικὸν μόριον τοῦ ἡμετέρου σώματος, χρῆζουσι συντονωτάτης μελέτης, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ δύναται νὰ προκύψῃ ἡ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος ἡμῶν. Ἡ φέρουσα τὸ ψυχίον τοῦ ἄρτου χεὶρ, ὅσον μικρὰ καὶ ἀσθενῆς, ἢ ὅσον ὀκαία καὶ τρυφερὰ, ἢ ὅσον νευρώδης καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἢ, δέον νὰ ληφθῇ ὡς ὄψει κατὰ τὴν μελέτην ταύτην, διότι χρησιμεύει ὡς τὸ πρῶτον καὶ ἄμεσον ὄργανον, δι' οὗ ὁ ἄρτος μεταφέρεται εἰς τὸ στόμα ἡμῶν, ὅπερ δ' ἔτι σπουδαιότερον, ἡ χεὶρ αὐτὴ εἶναι ὁ κατασκευαστὴς τοῦ ἄρτου. Ἐν φαντασθῶμεν τὴν ἀνθρωπώ

Η ΧΗΡΑ ΓΥΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΛΑΟΙΣ

«Αί νεάνιδες είναι εκ χρυσοῦ, αἱ ἐγγαμοὶ γυναῖ- ναίκες ἐξ ἀργύρου καὶ αἱ χῆραι ἐκ λευκοσιδήρου.» Ἡ ἰσπανικὴ αὐτὴ παρεμία μαρτυρεῖ ἀτελῶς τὸν ὑποβίβα- σμόν καὶ τὴν ἐξουτελιστικὴν θέσιν, ἢ κατεῖχεν ἡ χῆρα γυνὴ κατὰ τὴν διάρκειαν πολλῶν καὶ μακρῶν αἰώνων. Ἐνταῦθα ὁ ἐγωῖσμός τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναδεικνύεται ἐν ὄλῃ τῇ τερατωδῶς αὐτοῦ. Ἐνταῦθα φαίνεται καταχρώμενος ὑπὲρ πᾶσαν ἀλλὴν περίστασιν τὴν δύναμιν τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἡ νεάνις ἐπωλεῖτο, κατὰ τοὺς βαρβάρους ἐκείνους χρόνους, ἀλλ' ἡ τιμὴ, ἣν ἀπέδιδον εἰς τὴν καλλονὴν της, κολακεῖ πῶς τὸν ἐγωῖσμόν της, καὶ ἡ ζωὴ φαίνεται αὐτῇ μελιτώσα ἐν τῇ ἀνοίξει της καὶ πλήρης ἐλπίδων εἰς τὴν ἐπι- στευτικὴν νεότητά της. Ἡ ἐγγαμὸς γυνὴ εἶναι δούλη. Ἀλλὰ εὐφυῆς καὶ δεξιᾶ, κατορθοῖ νὰ διοικῇ καὶ διευθύνῃ τὸν αὐθέν- την της. Τὸ ἐμβληματικὸν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶναι τὸ σύγχερον ἐμβλημα τῶν ἀνατολικῶν λαῶν : Φίλησον τὴν χεῖρα, ἣν δὲν δύνασαι νὰ ἀποκόψῃς ! Μεθ' ὅλην ὁμῶς τὴν ἀδυναμίαν της κατορθοῖ νὰ ριπίσῃ τοὺς δούλους της χεῖρὸς ἐκείνης.

Διὰ τὴν χῆραν ὁμῶς τὸ πρᾶγμα εἶναι ὅλως διὰφο- ρον. Ὁταν ὁ αὐθέντης καὶ κύριός της ἀποθάνῃ, αὐτὴ ἀπόλ- λυσι πᾶσαν ἀτομικότητα, πᾶν δικαίωμα αὐθυπαξίας. Ἐὰν δὲν ἀναβιβάσωιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἣτις ἐδέχθη τὸ νε- κρὸν τοῦ συζύγου πτώμα, ἐὰν δὲν θυσιάσωιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὅπως μετὰ τὴν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον μετ' ἐκεί- νου καὶ παράσχη αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας της, κλείουσι αὐτὴν εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀπόρητα τείχη γυναικωνίτου ἢ μονῆς τινος. Ἀπομοιοῦσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀπαγο- ρεύουσιν εἰς τὴν καρδίαν της νὰ πάλλῃ, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της νὰ λάμπωσι καὶ δίδωσι σημεῖα νεότητος καὶ ζωῆς. Ὁ φεῖλει νὰ ζήσῃ ἀκίνητος καὶ ἀνάιθτος ὡς ἀγάλμα, ὁμοία πρὸς τὰς σιὰς ἐκείνας, ἃς οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον πλανομένας ἐπὶ τῶν τάφων. Οὕτως ἐθέσπισε τὰ κατὰ τὴν χῆραν ὁ ἐγωῖσμός, ἡ φιλαυτία καὶ ἡ ζηλοτυπία τοῦ ἀνδρὸς τῶν βαρβάρων ἐκείνων αἰώνων.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ διετηρήθη ἐπὶ μακρὰν καὶ ἀτελεύτητον χρόνον. Ἀρχικῶς εὐρίσκει τις αὐτὴν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, τῇ κοιτίδι ταύτης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐνταῦθα ὁ γάμος φαίνεται ἐξουδετε- ρῶν καθ' ὅλοκληρίαν τὴν γυναῖκα. «Σταγῶν ἄλμυροῦ ὕδατος χυ- νομένη ἐντὸς ποτηρίου πλήρους δίδωσιν αὐτῷ τὴν γευστικότητά του. Ρύαξ χυνόμενος εἰς ὠκεανόν, ἀποτελεῖ ἐν σῶμα μετὰ τοῦ ὠκεανοῦ. Γυνὴ νυμφευμένη μετ' ἀνδρὸς ἀφομοιοῦται αὐτῷ», λέγει ὁ θεῖος νομοθέτης τῶν Ἰνδῶν, ὅπως πείσῃ καλῶς τὴν γυναῖκα, ὅτι στερεῖται πάσης ἀτομικότητος, πάσης αὐθυπαρ- ξίας. Οὕτως ἐξουδετερωμένη ἔχανε μετὰ τοῦ συζύγου της πᾶν δικαίωμα ζωῆς, πᾶν δικαίωμα εὐτυχίας. Τὸ πρῶτον κα- θήκόν της μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἦτο νὰ περιβληθῇ τὰ ὠραϊότερα καὶ πλουσιώτατα ἐνδύματα καὶ κοσμήματά της, νὰ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, νὰ σφίξῃ αὐτὸν περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ στήθους της, νὰ καταβρέχῃ αὐτὸν διὰ τῶν δακρύων της, καὶ νὰ ἐκφέρῃ πολλά παράπονα διὰ τὸν πρόωρον θάνατόν του. Πάντες οἱ παρευρισμένοι ἐφαίνοντο προσηλωμένοι εἰς τὴν χῆραν καὶ σταθμίζοντες πᾶσαν λέξιν, πᾶσαν κίνησιν αὐτῆς.

Ὁταν οἱ συγγενεὶς ἔκρινον ὅτι ἤρουν οἱ θρήνοι, διέταττον αὐτὴν νὰ παύσῃ. Ἐὰν γυνὴ τις ἠσθάνετο ζωηροτάτην θλίψιν, ἣν ἠδύναται νὰ ἐκδηλώσῃ, κατηγορεῖτο καὶ περιεφρονεῖτο παρὰ πάντων.

Εἰς ἄλλην ἐποχὴν καὶ σήμερον ἔτι εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν Ἰνδιῶν ἡ χῆρα ρίπτεται εἰς τὴν πυρὰν μετὰ μεγάλης πομ- πῆς, προτιμῶσα δικαίως τὸν θάνατον τῆς φρικτῆς καὶ περι- περρονημένης ζωῆς, ἥτις τὴν ἀναμένει.

Τὸ σύστημα ἐν τούτοις τῶν θρήνων καὶ ὀδύρμων ἐπεξετεί- νεται καὶ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, μὲ μόνον τὴν δια- φορὰν, ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι καὶ αἱ Ῥωμαῖαι ἐμίσηθον γυναῖκας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἔθιμον, ὅτι νευρίσκομεν εἰσέτι εἰς πολλὰ χωρία καὶ ἐπαρχίας της Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ θρηνοῦσα χῆρα ὤρειλε νὰ κτυπᾷ καὶ πληγόνῃ τὸ στήθος της, νὰ ἀποσπᾷ τὰς τρίχας τῆς κε- φαλῆς της, νὰ σχίζῃ τὰ ἐνδύματά της, ὅπου ἐπίσης μέχρι σήμερον ἀπαντᾷ εἰς διαφόρους χώρους. Εἰς τὰς γαλλικὰς ἐπαρχίας ἐσχημάτιζον δύο τρεῖς τοιάδες, ἐν εἶδει κομβιοδοχῶν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐπενδύτου των, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐθίμου τούτου.

Καὶ ἐν τῇ βορείᾳ ἔτι Εὐρώπῃ κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ σκοτεινοὺς τοῦ μεσαίωνος χρόνους ἡ χῆρα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἔπαυε καταλεγομένη μετὰ τῶν ζώντων. Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ταφὴν ἐκείνου, οἱ συγγενεὶς συνηροῖ- ζοντο, ἠσπάζοντο τὴν χῆραν, ὄθουσι καὶ ἔρριπτον αὐτὴν κατὰ γῆς καὶ ἐκλιον ἐπὶ τοῦ σώματός της. Τότε ἡ πλησιέστερα τῶν συγγενῶν ἀπέκοπτε τὴν ταινίαν, ἀρ' ἥς ἀνηρᾶτο ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς χρυσοῦς σταυρὸς, κόσμημα ἀπαραίτητον τότε διὰ πᾶσαν ἐγγαμὸν γυναῖκα, μεθ' ὃ ἔκλειρε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ γυνὴ ἔθεωρετο μὴ ἀποτελοῦσα πλέον μέλος τῆς κοινωνίας, καταδεδικασμένη εἰς ἰσόβιον καὶ διαρκῆ περιορισμόν. Ἐὰν εἶχε τέκνα, ὁ βίος της ἦτο ἴσως ἀνεκτός πῶς. Ἀλλ' ἐὰν ἦτο στεῖρα, ἀπέβιαιεν ἀντικείμενον ἐξουτελισμοῦ καὶ καταφρονήσεως. Ἡ συνάντησις χῆρας ἔθεωρετο ἀπαίσιος οἰωνός. Δὲν ἠδύνατο νὰ παρευρεθῇ εἰς οὐδεμίαν θρησκευτικὴν τελετήν, οὐδεὶς ἐχαιρέτα αὐτὴν, ἦτο δὲ ἀπηγορευμένη αὐτῇ ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ σύναψις δευτέρου γά- μμου, ἔστω καὶ ἐὰν ἦτο χῆρα δεκατετραετῆς ἀνδρὸς ἐξηκονταε- τούς. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ νυμφεθῇ αὐτὴν, διότι ἔθεωρετο παρὰ πάντων ἀτιμότερος καὶ τῶν νυμφευομένων μεθ' ἑταίρων.

Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξον πῶς τόσαι γυναῖκες τῆς ἐπο- χῆς ἐκείνης νῦτοκτόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου των, ἢ προσεφέροντο ὀλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνων, ἔθιμον ἄλ- λως βάρβαρον, ἀρχικῶς ἐπιβλήθεν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις, ὡς ἀπόλυτος καὶ κύριος κτήτωρ τῆς γυναικὸς, δὲν ἠθελε νὰ φαντασθῇ κἀν ὅτι ἡ γυνὴ του, τὸ κτήμα του τοῦτο, ἠδύνατο νὰ περιέλθῃ ἔστω καὶ μετὰ θάνατον εἰς ξένας χεῖρας. Μήπως ἡ γυνὴ δὲν ἦτο δούλη του καὶ μὴ ἡ ιδέα της μετὰ τὸν θάνα- τον ἐκείνου ἀπελευθερώσεώς της δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἀνα- τροπὴν τοῦ καθεστώτος ; Μὴ οἱ Ῥωμαῖοι, τὰ αὐτὰ λαμβάνον- τες μέτρα κατὰ τῶν δούλων των, δὲν διέταττον τὸν σταυρικὸν θάνατον πάντων τῶν δούλων οἰουδὴποτε δολοφονουμένου κυρίου!

Ἐνδοξὸς καὶ ἐντιμὸς θάνατος δὲν ἔθεωρηθῆ πολλὰκις προ- τιμότερος ζωῆς ἀθλίας ; Καὶ ἡ Διδώ, ἥτις τὴν ἱστορίαν μετέ- π्लाσε τόσον ποιητικῶς ὁ Βιργίλιος δὲν ἐκάθη ζωῶτα μετὰ τὸν

θάνατον τοῦ συζύγου της, οὐχὶ ὑπὸ τῆς μεγάλῃς της λύπης, ἀλλ' ἵνα διαφύγῃ τῶν χειρῶν τοῦ τρομεροῦ Ἴάφου ;

Δὲν πρέπει ἄλλως νὰ λησμονῶμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ζωὴ ἔθεωρετο ὀλιγώτερον προσφιλέης ἢ σήμερον, ὅτι ἡ ιδέα τοῦ θανάτου δὲν ἐνεποίει τότεν φόβον οἷοι ἡ συνήθεια τῶν αὐτοκτονιῶν καὶ τῶν ἐθελουσιῶν τῶν γυναικῶν ἐξωφέλου αὐτὰς μετὰ τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ὁ ἀποκλεισμός της χῆρας γυναικὸς εὐρίσκεται, ὡς προεί- πομεν, καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, καὶ εἰς πολλὰ δὲ χωρία ἡ χῆρα ὑποχρεοῦται νὰ πενηθορῇ ἰσόβιος καὶ νὰ ζῆ μακρὰν τῆς κοινωνίας, μακρὰν φίλων καὶ συγγενῶν. Πρὸ ἐνός, ἔτι αἰῶνος, αἱ χῆραι καὶ ἡγεμονίδες τῆς Εὐρώπης ὑπεβύλλοντο εἰς βίον ἀδύνατον μετὰ τὴν χηρείαν των. Μετεχειρίζοντο αὐ- τὰς ὡς σκευὴ, αἵτινα ἐχρησίμευον εἰς τὸν βασιλεῖα ἢ τὸν πρίγκι- πα ἀποκλειστικῶς καὶ αἵτινα μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου συνέτριβον ὡς ἐντελῶς ἄχρηστα. Τὸ πένθος των ἔφερον διὰ λευκοῦ χρώματος, μέχρις οὔ ἢ Ἄνια ἢ Βρετταννὴ μετέ- τρεψεν αὐτὸ εἰς μέλαν. Ἐπὶ ἐν ἔτος ὤρειλον νὰ μένωσι κε κλεισμένοι ἐντὸς δωματίου ὑπενδεδυμένου διὰ μέλανος ὑφά- σματος, ἔθθα οὐδέποτε εἰσέδωεν ἀκτὶς ἡλίου. Ἐπὶ ἐξ ἑβδομά- दाς ἔμενον ἐν τῇ κλίνῃ τῆς νεκρῆς τελετῆς, ἔνθα ἐδέχοντο τὰς συλλυπητηρίους ἐπισκέψεις. Οἱ εἰσερχόμενοι ἠδύνατον νὰ διακρίνωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ψιλαφῆτῷ ἐκείνῳ σκότει. Ἐβαιο- νον συνωθῶντες τὰ ἐπιπλα καὶ ὑποκλινόμενοι πολλὰκις οὐχὶ πρὸ τῆς πενθοῦσης, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τοίχου.

Αἱ ἐξωτερικαὶ αὐταὶ διατυπώσεις οὐδὲν εἶχον τὸ κοινὸν μετὰ τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ οὕτω διερχομένου πενήμου ἔτους ἡ ἡγεμονίς εἰσῆρχετο ἐντός μο- νῆς. Καὶ ἐὰν ἔτι κατήγετο ἐκ ξένης χώρας, δὲν εἶχε τὸ δι- καίωμα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννησεῶς της, ἀλλ' ὤρειλε νὰ διέλθῃ τὸν βίον της εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα ἀπεθάνεν ὁ συζυγὸς της.

Τόσον δὲ τὰ αἰσθήματα τῶν γυναικῶν ἐκείνων ἦσαν ἀν- τίθετα πρὸς τὰς μωρὰς ταύτας διατυπώσεις, ὥστε ἄξιωμα ἢ μόνοντος ἐμεινεν ἡ διαμαρτυρία της χῆρας τοῦ δουκὸς τοῦ Ὁρλεάνος πρὸς τὸν ἀδελφεὸν τοῦ συζύγου της Λουδοβίκου ἸΔ'. Ἀγωνίσσα καὶ κλυθμηρῖζουσα ἐρόφιθη εἰς τοὺς πόδας του φωναζουσα : Μὴ δὲ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, με ἀποστείλῃς εἰς τὸ μοναστήριον !

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Αἱ πρῶται βροχαὶ, οἱ πρῶτοι κερανοὶ, οἱ ὀρηκτικοὶ καὶ ὄρο- σεοὶ ἀνεμοὶ ἔλαψαν ἀναμφιβόλως τὸ ἐνοχλητικὸν καὶ καυστικὸν διὰ τὴν πόλιν σας θέρους, ὅπου ἠνάγκασε μέγα μέρος τῶν κατοίκων νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς ἐστίας των, ζητοῦντες ὡς αἱ χελιδόνες κλίμα καταλληλότερον διὰ τοὺς τρεῖς διαρρυσάνας μῆνας.

Μὲ τὴν ἄφιξιν τοῦ φθινοπώρου, τοῦ ἀπκριτήτου τούτου προδρό- μου τοῦ χειμῶνος, μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπὶ τριμηνον ἀποδημησασῶν Ἀθηναίων, μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, μετὰ τὴν πολυποικίλους μετατροπὰς καὶ τροποποιήσεις τῶν πολιτικῶν σας πραγμάτων ἐπέρχεται καὶ ἡ μεγάλη διὰ τὸ πῦλόν μας μεταβολὴ τοῦ σурμου.

Καὶ εἶναι ἀληθῶς μεγάλη καὶ ἐπιβάλλουσα ἡ μεταβολὴ αὕτη. ἐὰν κόρη τις ἐκ τῶν ἀναφανείσων ἦδη εἰς τὸ στερεῶμα τῶν νεωτε- ριστῶν ριζικῶν μεταρρυθμίσεων. Τὸ θέρους ἐκδιώκεται ἀμειλίχτως, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ πᾶς στολισμὸς ἀνθέων καὶ ταινιῶν καὶ ανοικτο- χρωσῶν ὑφασμάτων. Τοὺς φίλους σας θὰ στολίζετε μετὰ πτηνὰ καὶ πτερυγὰς, καὶ χρυσόστοιχα βελούδα καὶ ἀργυροποικίλια τσίχαπτα. Τοὺς ἀδάμαντας, οὓς μέχρι χθὲς ἐφέρετε ἐπὶ τῶν ὤτων, ἐπὶ τῶν δε-

κτύλων καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους, θὰ φέρητε ἀπὸ τρυφε- ρὰς ἐπὶ τῶν πέλων σας, δίκην λαμπρῶν ἀστέρων.

Διὰ μικρῶν ἀδάμαντινων καρφίων θὰ ἐνοῦτε ὑπὸ τὸν λαιμόν σας τὰς βελουδίνης ταινίας τῶν πολυτίμων τούτων πέλων καὶ δι' ὁ- μοίων μικρῶν καρφίων θὰ προσκαρμύζετε τὸ ἐκ πτυχωτῶ ἀεροειδοῦς κρεπίου περιτραχήλιον, ὅπου ἐπεκτείνεται μέχρι τοῦ κατω μέρους τοῦ περικορμίου σας. Ἀγνωστον κατὰ πόσαν ὁ νεωτερισμὸς οὗτος θὰ εὐδοκίμησῃ καὶ πῶς αἱ κυραὶ θὰ ἀποφασίσωσι νὰ ἀπαλλάξωσι τοὺς ἀπροπλάστους δακτύλους των καὶ τὰ ὡς ρόδινα κογγύλια ὀστά των ἀπὸ τῶν ἀνωφελῶν ἀδάμαντινων δεσμῶν των, ἵνα μεταχειρι- σθῶσι τοὺς ἀδάμαντας των εἰς στολισμὸν πέλων καὶ ἐνδυμάτων. Ὁπως δῆποτε ὁ συρμὸς οὗτος ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς τὰς εὐρισκο- μένας εἰς θέσιν ὀλιγῶς ἀνεξάρτητον, καὶ πάλιν πρὸς ὅσας ἢ ἡλικία ἐπιτρέπει τὴν χορῆσιν τοιούτων πολυτίμων στολισμῶν. Νεάνις, ὄψοσα τοιαύτην ἀδάμαντινήν ἢ καὶ χρυσοὴν σημάειαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀπο- βάλει καταέλαστος, ἀπομακρύνει δ' αὐτῆς πᾶσαν ἰδέαν ἀπο- καταστάσεως. Καὶ ἄλλοτε εἴπομεν καὶ σήμερον ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ὁ φτωχότερος καὶ πολυτιμότερος διὰ νεανίδας κόσμος εἶναι ἡ σεμνότης, ἡ ἀφύπτης καὶ ἡ μετριοφροσύνη, πᾶν δ' ἄλλο ἢ μετριο- φροσύνην προοιδοῦσιν οἱ ἀδάμαντινοι οὗτοι τῶν πέλων στολισμοί.

Τὸ σχῆμα τῶν ἐσθήτων φαίνεται εἰσέτι κυμαινόμενον μετὰ τὸ ἰσοῦψοῦς καὶ ἀποπειρῶν πρὸς πτωχῶν σχηματισμὸν ἐμπροσθέλ- λας. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἀπλοῦν θερινὸν σχῆμα θὰ ὑπερισχύσῃ, διότι καὶ τὰ χειμερινὰ ὑφάσματα διὰ φορέματα εἶναι κατὰ κανόνα ἐξ ἐριούχου. Ὡς γνωστὸν δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑφάσμα ἀρμόζει κανονικώ- τερον καὶ πλαστικώτερον πρὸς τὰς ἰσοῦψεις ἐσθήτας, ὅσον τὸ ἐριού- χον. Τὰ φθινοπωρινὰ ἐπανωφόρια ἔχουσι σχῆμα ρετιγκότας διὰ πᾶ- σαν ἡλικίαν. Παιδίσκται καὶ γράται φέρουσιν ἐπίσης καταλλῆλως τὸ ἐπανωφόριον τοῦτο.

Τὴν κόμην διασκευάζετε, ὡς ἀρμόζει καλλίτερον εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν σας, διότι ὁ συρμὸς οὐδὲν κατώρθωσεν ἀπο- φαστικὴν διὰ τὴν κόμην κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ἄλλαι φέρουσιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ἄλλαι δὲ ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ πί- προυσαν μέχρι τοῦ αὐχένου. Τὸ μόνον, ὅπου θε- μῶς συνιστῶμεν πρὸς τὰς ἀναγνωστρίδας μας, εἶναι νὰ ἀποφεύγωσι κτενίσματα ἀπάδοντα πρὸς τὴν ἡλικίαν των. Οὐδὲν γελωιδέστερον γυναικὸς μεσήλικος, φερούσης τὴν κόμην κατὰ τρόπον ὅλως νεανικόν, ὡς οὐδὲν ἀσχη- μίζον νεὰν κόμην, ὅσον κτενίσμα γυναικὸς παρῆλικος.

Παρισινή.

Η ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΕΓΑΛῆ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ

Ἡ πυρκαῖα τῆς Θεσσαλονικῆς ἐβύθισε μετ' εἰς πένθος νοὶ ἀληθῆ ἰσόγνωσιν σύμπασαν τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα τῆς πόλεως ταύτης, ἐγένετο ὁμοῦς αἰτία, ὅπως ἰναδιχθῶσι καὶ πάλιν τὰ φιλόνηρωπα τῶν ὁμογενῶν Ἑλλήνων αἰσθηματα. Ἡ εὐποιία καὶ ἡ φιλόνηρωπία εἶναι ἀναντιρρήτως αἱ ὑψίσται καὶ τελειόταται τῶν ἀρετῶν, ὅταν ὁμοῦς αὐταὶ συντελοῦσιν ἐν ταῦτῳ εἰς ἐξύψωσιν τοῦ ἐθνικοῦ γούητρον, τότε ἀποβαίνουσι καὶ αἱ εὐεργετικώταται, προσελκύουσαι δικαίως τὴν εὐγνω- μosityν τοῦ ὅλου ἔθνους.

Ὁ κ. Ἀνδρέας Συγγρὸς διὰ τῆς γενναίας αὐτοῦ δωρεᾶς πρὸς ἀνέγερσιν πάντων τῶν ἐν Θεσσαλονικῇ πυρποληθέντων ἐθνικῶν ἱδρυμάτων ἔταξεν ἑαυτὸν εἰς θέσιν οὐχὶ ἀπλοῦς ἐθνη- κού εὐεργέτου, ἀλλὰ καὶ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς. Αἱ ἀπο- νημεθεῖσαι πρὸς αὐτὸν παρὰ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τιμαὶ τῆς τε ἀνομομῆς τοῦ Μεγαλοσταυροῦ καὶ τῆς ἐξοπλι- σεως τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, δι' οὗ ὁ μέγας πατριώτης με- τέβη εἰς Θεσσαλονικὴν, εἶναι ἐλάχιστον τεκμήριον τῆς εὐγνω- μosityνης, ἣν σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς αἰσθάνεται πρὸς αὐτὸν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Περὶ ἐργοὶ γάμοι. Ἐν τῇ πόλει New Haven τῆς Ἀ-

μερική; ετελέσθη κατ' αυτός γάμος πρωτοφανής και εις αὐτά ἔτι τὰ αμερικανικὰ χρονικά.

Ποδηλατιστής τις ἐξ ἐπαγγέλματος, ὁ κ. Μ. Βάκος, ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Γενεθίδος Σμίθ ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας πλατείας τῆς πόλεως. Οἱ μελλόντες φέροντες πλήρη ποδηλατιστικὴν ἐνδυμασίαν καὶ τοποθετημένοι ἐπὶ τῶν ποδηλάτων τῶν ἤκουσαν ἀπαγγελλομένους τὰς εὐχὰς τοῦ μυτηρίου τοῦ γάμου καὶ εἶπον τὸ ἐπίσημον καὶ ἕβερ ἤνον αὐτοὺς ἰσοθώως. Μετὰ τὴν τελεσιν τοῦ γάμου ἀνεχώρησαν ἀμφότεροι ἐπὶ τῶν ποδηλάτων τῶν διὰ τὸ ταξίδιον τῆς σαλήνης τοῦ μέλιτος.

Καὶ ἄλλος γάμος τελεθεὶς ὑπὸ ἐπι παραδοξότερας συνθήκας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μισισσιππὶ. Ἡ δεσποινὶς Εἴζα Βρουτων, πλούσια καὶ ὠραία νεῦνις, ἐξηπλωμένη ἔσπεραν τινὰ ἐπὶ τοῦ πρό τοῦ παραθύρου ἀνακλιντροῦ τῆς ἀπεκομιθῆ ὑπὸ τὸ κνουριστικὸν ψιθύρισμα τῶν ὑπὸ τῆς ἐστρωτίνης αὐτῆς προσκείμενων φύλλων τοῦ δάσους. Αἴφνης αἰσθάνεται καθ' ἑαυτὴν χεῖλῃ ἀνθρώπου προσκολλώμενα μετὰ πολλῆς ζωηρότητος ἐπὶ τῶν ἰδικῶν τῆς. Ἀφ' ἑκείνης ἔντρομος καὶ παρατηρεῖ σκιάν ἀνθρώπου διασκελίζοντος ἐν σπουδῇ τὸ πρό τοῦ ἀνακλιντροῦ παράθυρον. Καλεῖ πάραυτα εἰς βοήθειαν τοὺς ὑπρέτας τῆς, οἳ τινες ἐξετάζουσι τὸν κήπον ἀνα πᾶσαν διεύθυνσιν χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν τολμηρὸν δράστην.

Ἀφ' οἱ ὑπρέται ἀπεσύρθησαν καὶ ἡ νεῦνις ἤτοιμάζετο νὰ κατακλίθῃ, παρετήρησεν ἐπὶ τῆς τροπέως τῆς τεμαχίου χάρτου διπλωμένου: εἶς δύο. Ἐλαβεν αὐτὸ ἀνα χεῖρας καὶ ἐνέγνω τὰ ἐξῆς:

(Ἀγαπητὴ καὶ ὠραιοτάτῃ κόρη,

Τὴν ἔσπεραν ταύτην εἰσῆλθον λάθρα εἰς τὸ δωμάτιόν σου μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ κλέψω τὰ πολυτίμητα κοσμημάντα σου. Ἡ καλλονή σου μοὶ ἐνεποίησε πρωτοφανῆ ἐντύπωσιν. Ἡσθάνθη πάραυτα τὸ ποταπὸν τῆς πρόθεσός μου. Ἀφ' ἡκα τὴν κοσμημάντα, ἵνα κλέψω τὸ πολυτιμότερον αὐτῶν. Δύο θεσμικά, δύο φιλήματα, ἄτινα ἔκλεψα ἀπὸ τῶν κοραλλίνων χειρῶν σου. Τὰ φιλήματα ἐκείνα συνεπλήρωσαν τὸ θαῦμα, ἅπερ ἡ καλλονή σου εἶχεν ἤδη ἀρτίσει. Δεσποινίς, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἔλαθον τὴν ἀπόρασιν νὰ γείνω τίμιος ἄνθρωπος, δὲν θὰ ζήσω δὲ εἰμὴ μετὰ τὴν προσδοκίαν εἶς τὴν ἡμέραν τινὰ θὰ γείνω ἄξιος τῆς συμπαιδείας ὧμων, ἢν ἁλτρωθῶ παραφόρως».

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ἡ νεῦνις δὲν εἶχεν εἰσέτι συνέλθει ἀπὸ τῆς ἐκπλήξεως, ἢν προὔνησεν αὐτῇ ἡ παράδοξος ἐκείνη ἐπιστολή, ὅτε ὁ θαλαμηπόλος εἰσελθὼν ἐπαρουσίασεν αὐτῇ ἐπισκεπτῆριον, ἐφ' οὗ εἰσημειούτο τὸ ὄνομα «Γουορὸν Σκούτων», ὑπ' αὐτὸ δὲ διὰ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος τῆς ἐπιστολῆς τῆς «σπέρας, αὐτὸς δὲ εἶς ἐκείνου νὰ μοὶ παράσχῃτε ἀκρόατιν ὀλίγων δευτερολέπτων».

Ἡ ἀκρόασις παρεχωρήθη ὑπὸ τῆς ἰδιοτρόπου Ἀμερικανίδος, ἣτις ἤρξατο ἐνδιαφερομένη διὰ τὸν παράδοξον τοῦτον κλέπτην. Ἡτο νεανίας ὠραῖος, κομψός, μελαγχροίνος με ὀφθαλμοὺς μάγους, με γλυκυτάτην φυσιογνωμίαν, με ὕψος εἰλικρινῆς καὶ τρόπους διακεκριμένους. Ἡτο κλέπτης ἀληθῆς, ἀλλὰ κλέπτης τόσο ὠραῖος, τόσο ἀφελῆς, τόσο εἰλικρινής, ὥστε ἡ νεῦνις ἠτθάνθη ἐκὐτῆν συγκινημένην.

— Καὶ σκοπεύετε νὰ ἀλλάξητε ἐπάγγελμα; τὸν ἠρώτησεν. — Ἀπὸ γῆς εἶμι τίμιος ἄνθρωπος, δεσποινίς, καὶ ἐνν πρόκειται νὰ ἀπολύω, δὲν θὰ μεταβάλω ἀπόφασιν. — Λέγομαι τότε τὸ ὄνομά σου, εἶπεν ἐκείνη, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα. — Ἐξοικον ἡμέρας ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκείνης οἱ δύο εὐτυχεῖς νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν διὰ ταξίδιον τοῦ γάμου.

Ἄ ω δ ε κ α ε τ ῆ σ ι γ ῆ. Ἐὰν ὑπάρχῃ τρόπος δυσαρρεσκείας ἐπιανετὸς διὰ τοὺς μὴ συμβιβασίμους συζύγους, εἶναι βεβαίως ὁ παρὰ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Γριέβ ἐπινοηθεῖς. Ἡμέραν τινὰ συνεζήτησαν ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος, ἣτις ὑπῆρχε μεταξύ τοῦ νεωτέρου τέκνου τῶν καὶ τῶν λοιπῶν. Ὁ σύζυγος ἐπέμενε ἐν τούτῳ, ἐνώ ἡ κυρία εὕρισκε μερίστην ὁμοιότητα καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ πρὸς τὸν πατέρα. Ἡ συζήτησις μετεβλήθη εἰς φιλονικίαν, καθ' ἣν ἀμφότεροι οἱ φιλονικῶντες ἐφιλοδώρησαν ἀλλήλους πολλὰς φιλοφρονησεις, μεταξὺ δὲ ἄλλων, ἡ κυρία ὠρκίσθη ὅτι θεωρεῖ τὸν σύζυγόν τῆς ἀνάξιον νὰ τῷ ἀποστείνῃ τὸν λόγον καὶ ὅτι ἐπὶ δώδεκα ἔτη δὲν θὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν οὔτε λέξιν. Τὸν ἔρκον ἐπανέλαβε καὶ ὁ σύζυγος καὶ ἀληθῶς ἐπὶ δώδεκα ἔτη οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔτρωγον ἐπὶ τῆς αὐτῆς τροπέως, ἐκωμιῶντο ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, χωρὶς οὐδέτερος τούτων νὰ παραβῆ τὸν ἐν λόγῳ ἔρκον.

Οὕτω οἱ γείτονες ἀπηλλάγησαν τῆς μάστιγος τῶν καθημερινῶν φιλονικιῶν, καὶ τὰ τέκνα ἀνεπτύχθησαν χωρὶς νὰ λάβωσι τὴν κακὴν τυχὴν συνήθειαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς οἱ δύο σύζυγοι συνεφιλιώθησαν, ὀρκισθέντες ἐκ νέου ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ συμφωνοῦν πάντοτε.

Αἱ γυναῖκες ἱατροὶ εἰς τὸ ἱατρικὸν συν-

εἰδριον τοῦ Βερολίνου. Σπουδαῖον καὶ ἐνεργὸν μέρος ἔλαβον αἱ γυναῖκες ἱατροὶ εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ ἱατρικὸν συνέδριον. Ἐκ τῶν 7259 ἱατρῶν 1737 ἦσαν γυναῖκες. Αἱ πλείεσαι τούτων ἐποίησαντο σπουδαιότητας διακοινώσεις εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο καὶ ἀνεγνώσαν μελέτας ἐκπληξάσας τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον.

Αἱ ἐπιστήμονες γυναῖκες ὑπὸ ὕγεινὴν ἔποψιν. Ἡ ἐπικρατοῦσα πρόληψις περὶ τῆς ὕγεινης ἐξαντλήσεως τῶν ἀφιερωμένων εἰς βίον πνευματικὸν γυναικῶν ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη ἐκ τῆς δημοσιευθείσης κατ' αὐτὰς ἐν Ἀγγλίᾳ στατιστικῆς. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῆς Ὀξφόρδης καὶ Κάμπριτζ διαιτωμένων ἐγγυμων γυναικῶν οὐ μόνον ἄπασαι εἶναι μητέρες εὐσταθεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν εἶναι πολλῶ ὑγιέστερα τῶν λοιπῶν τῶν πόλεων τούτων.

Καταδίκη διὰ παράσιν ὕποσχέσεως γάμου. Τὸ κακούριδικεῖον ἐδίκασε κατ' αὐτὰς ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν διάλυσιν τῶν ἀρραθῶν τῶν διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Γαμήλιοι Εἰδήσεις» μετὰ τῆς δεσποινίδος Κνουίλς.

Ἡ ἐνάγουσα, εἰκοσαετίας, εἶναι ἐγγονὴ τοῦ ναυάρχου Κνουίλς, κατὰ τὴν ἰδίαν τῆς δὲ κατάθεσιν ἀπηρθύνθη πρὸ τινος χρόνου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, ζητοῦσα πληροφορίας περὶ διαφόρων νέων ζητούντων νόμφην. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἐξηκουστούης, ἀλλ' εὐπορος, προέτεινε πρὸς τὴν νεάνίδα ὅτι ἐπεθύμει ἐπίσης νὰ νυμφευθῇ καὶ ὅτι τὴν ἐλάμβανε διὰ σύζυγον ἐὰν αὐτὴ τὸν ἐθέωρει κατάλληλον διὰ τὴν εὐτυχεῖ ἀποκατάστασιν τῆς. Ἀρχικῶς ἡ κόρη ἀπεποιήθη. Τόσον ὅμως ἐκείνος ἐπέμενε παρὰ τὴν μνητοί τῆς, ὥστε ὁ γάμος αὐτῶν ἀπεφασίσθη. Μετὰ τὴν μνηστείαν τῶν ἐκείνος προσεκάλεσε τὴν νεάνίδα μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς τὸ κτήμα του. Ἀφ' οὗ ὅμως διέμειναν παρ' αὐτῷ ἡμέρας τινὰς καὶ ἡ κόρη ἐξέτεθη πως ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ὁ μνηστὴρ ἀνέβαλε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ γάμου ἀπὸ ἐβδομῆδος εἰς ἐβδομάδα, μέχρις οὗ ἡ κόρη, ἀπολέσσα τὴν ὑπομονὴν, ἐνήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, αἰτούσα ἀποζημίωσιν 25000 λίρ. στερλινῶν.

Οἱ ἔνορκοι, ἀκροασθέντες τῶν καταθέσεων ἀμφότερων, κατεδίκασαν τὸν μνηστῆρα εἰς ἀποζημίωσιν 10000 λιρῶν στερλινῶν καὶ εἰς πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

ΤΟ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Ἐνα πουλάκι
ἐν ἀηδονάκι
ζευγαρωτὸ
μέσ' τὸ κλουβάκι
θρηνεῖ καὶ
καίει
μ' ἀναφλητό.

Καὶ λέει τί ἔκαμα
ἐγὼ στὸν Πλάστη
καὶ με βαρετὰ
με κατεδίκασε
τὸ καυμένο
τέτοια σκλαβιά.

Ἄχ! τί τὸν ἔκαμα
πρὶν ἄκομα
σ' αὐτὸν τὸν κόσμον
νὰ γεννηθῶ
καὶ με τιμώρησε
τὸ καυμένο
στὸ κλουβὶ μέσ' νὰ εὑρεθῶ.

Ἄχ! καὶ εἰμένα
ἔδωκ' ἡ φύσις
πουλίου φτεράκια
γὰρ νὰ πετώ
καὶ σὰν τετράποδος
ζῶ ἀπάνω
στὴν γῆ τὴν μαύρη
καὶ μὴν πετώ.
Καὶ τῶρ' αὐτὰ μου
τὰ φτερουδάκια
τί νὰ τὰ κάμω
στὴν φυλακὴ!
ἄς τὰ κολλοῦσα
μὲ πῖσσα μαύρη
ὡς εἶν' ἡ μοῖρά μου ἡ κακὴ.

νὰ μὴν τὰ νοιώθω
καὶ μοὶ σαλεύουν
πάνω στὰ πόδια μου τὰ πλευρά
καὶ εἰς τὸ κάθε φτερούρισμα τοῦ
θαρῶ τοῦ πέφτει μιὰ σαιτίτθ
στὴν πονεμένη μου τὴν καρδιά.

Ἄχ! τί μοὶ κάμουν αὐτὰ τὰ γάδια
καὶ αὐτὰ τὰ ὄμορφα φαγητὰ
καὶ ἐπιθυμοῦνε νὰ κελადῆσω
τὰ ἄσμάτ' αἰματ' ἀγαπητὰ.

Ἐγὼ ἐλεύθερο προτιμοῦσα
μέσα στοὺς φράκτας, στὴν ἐρημίᾳ
τὰ φτερουδάκια μου νὰ τινάξω
καὶ νὰ περτοῦμαι, πὴν' στὰ κλαδιά.

Τῆς γῆς νὰ τρώω τὰ σκουληκάκια
καὶ τὰ βατόμουρα νὰ σοιμπῶ,
δροσιὰ νὰ πίνω καὶ τὴν αὐγούλα
τὰ τραγουδάκια μου π' ἀγαπῶ
νὰ κελαδάω καὶ τὰ μικρὰ μου
νὰ νανοῦρίζω μέσ' στὴν φυλακὴ
καὶ με τὸ ταῖρί μου τὸ καυμένο
νὰ τὰ φορτόνωμ' ἀπὸ φιλιὰ.

Ἐδῶ καλλιτέρας προτιμοῦσα
καὶ αὐτὸ τὸ φῶς μου νὰ στερηθῶ
μέσα στὸ σκότος, τὸ μαῦρο σκότος
μὲ τὸ ζευγάρι μου νὰ εὑρεθῶ.

Καὶ νὰ μὴν βλέπω αὐτὴν ποῦ λένε
πολιτισμένη μου φυλακὴ
μόνον νὰ νοιώθω μέσ' στὸ σκοτάδι
τὴν σκλαβωμένη μου τὴ ζωή.

Καὶ με τὸ ταῖρί μου τὸ καυμένο
νὰ μένω ἄλαλο καὶ βουδὸ
καὶ ἂν τραγουδήσω, τὸ βάσανά μου
καὶ τὴν σκλαβιά μου νὰ τραγουδῶ.

Σαφῶς Ἀεοντιᾶς.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Θ. Πειραῖ. Ἐχετε δίκαιον. Ἀλλὰ δὲν ἤδυναντο νὰ ἀπαντήσω εἰς ἐπιστολὰς τοιαύτης φύσεως, ἄδυνατοῦσαι νὰ πα-

5 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 5

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚῃ

ΜΕΡΟΣ Α'

Ἦρκε τινὰς μετὰ τὴν τρομερὰν ταύτην σκηρὴν ὁ στρατηγὸς εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖόν του. ὅτε ὁ θαλαμηπόλος του εἰσῆλθε φέρων ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπισκεπτῆριον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου εἰσημειούτο τὸ ὄνομα: Σαμουὴλ Βάζτον.

Ἐκείνος αὐτὸς εἰς ἀναμῆναι εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ κ. Βαζωρὶς κατελθὼν εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ συνήθως συνοδουόντος τὴν ἄγνωστον ἀμαζόνα γέροντος.

Στρατηγέ, εἶπεν ὁ εὐσχαρὸς κύριος ἐν βαθείᾳ συγκινήσει, εἰσάσατε τὴν ἀνεψίαν μου. Ἀνεῖ ὧμων τὴν στιγμήν ταύτην θὰ τὴν ἔκλαιον νεκράν. Δὲν δύναμαι νὰ εὑρω λέξεις καταλλήλους, ὅπως εἴμαι ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Καὶ με ὀφθαλμοὺς δακρυδρόκτους ὁ γέρον ἐσφιγγε με ἄλλοι τῶν τὴν δύναμιν τὴν χεῖρα τοῦ στρατηγοῦ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ στρατηγὸς κατέστη τακτικὸς ἐπισκέπτης καὶ φίλος τῆς ἀμαζόνος καὶ τοῦ γέροντος θεῖου του. Ἡ δεσποινὶς Ρηγινα Βάζτον διετήρει θερμὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν σωτῆρά της, ὅστις ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπισκέψεως ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὸ τρομερὸν ζῶον, εἰς τὸ θεσμὸν αἵμα τοῦ ὀποίου ὄφειλε τὴν ἀπόκτησιν τῶν νέων τούτων φίλων.

Ἐκείνος ὁ Πύρρος!... εἶπεν ἡ Ρηγινα. Δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται πλέον νὰ τὸν ἱππεύσω. Ἄντ' αὐτοῦ ὀφίσταμαι ἐγὼ τὴν ποιήν τῆς ζωῆς ἐκείνης παρεκτροπῆς του.

ράσχων τὰς ζητούμενας πληροφορίας. Ἀπὸ τοῦδε ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ πρῶν καθεστὸς.—Καν Α. Δ. Ὁ δ ἡ σ σ ὄ ν. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγῆτε, διότι ἀπουσιάζουσα ἠδυνάτουν νὰ ἀπαντῶ εἰς ἐπιστολὰς, αἵτινες ἀνέμενον ἐντὸς τοῦ γραφεῖου τὴν ἐπάνοδόν μου. Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα εἴμαι ἐκενῶς ὡς καὶ πρὸς πᾶσαν Κυρίαν, ἀναμένουσαν ἀπάντησίν μου.—Καν Ε. Δ. Κ) π ο λ ι ν. Τὸ στοίχημά σου μοὶ ἤρρεσεν. Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ποσὸς συμφωνοί. Κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην τὸ κυριώτατον ἐλάττωμα τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ φιλαρία, ἥς παραίτιος εἶναι ἡ ἀργία τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, φυσικὴ δὲ συνεχὴς συνέπεια ἡ ἀκρίτομυλία.—Καν Π. Μ. Σ α ρ ὶ ἂ ν τ α Ἐ κ κ λ ῆ σ ι α ῖ ς. Ὁ ἐν Κ) πόλις ἀντιπρόσωπος ἡμῶν ἔλαβε μόνον τρεῖς λίρας. Γράφομεν.—Καν Δ. Π. Πά τ ρ α ς. Σήμερον ἐπὶ ἀποζημίωσιν ἔχετε πληθύν ἄλλην συμβουλῶν.—Καν Μ. Μ. Θ ε σ σ α λ ο ν ἔ κ η ν. Οὐδὲν ἐλάδομεν εἰσέτι καὶ ἔχομεν μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων. Ἀναμένουμε ἀνοπομόνως.—Καν Κ. Δ. Ἄ θ ῆ ν α ς. Εὐχαρίστος ἀναλαμβάνουμε νὰ μεριμνήσωμεν περὶ εἰσαγωγῆς τῆς τυλῆς κόρης εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἐκπαιδευτήριον τῶν τυφλῶν. Πληροφορίας ἐκτενεὶς προσεχωῖς. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιάζεις κρείσεις.—Καν Ε. Χρ. Π ε ἰ ρ α ῖ α. Δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σου. Οὕτε εἰδικότατα εἰχόμεν ἐπὶ τῆς ποιότητος τῶν κοραλλίων, οὔτε καιρὸν διαθέσιμον εἰς τοιαύτας παραγγελίας.—Καν Δ. Μ. Μ α σ σ α λ ἱ ἄ ν. Εὐγνωμονοῦμεν διὰ τὸ εὐγενὲς ἐνδιαφέρον καὶ γράφομεν πάραυτα ἔκτενωσ.—Καν Ε. Μ. Β ρ α ἱ ἱ ἄ ν. Ὅλ' προσπαθῶμεν νὰ εἴς εὐχαριστήσωμεν, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ λάβῃτε ὀλίγην ὑπομονήν. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ μοὶ ἐγινώριζετε ὅπως δὴποτε τί περίπου προσφέρετε εἰς τὴν ἐν λόγῳ διδασκαλίαν.—Καν Θ. Μ. Ἀ ἱ ἰ ὁ ρ ο ν ο. Ἐλυθηθῆμεν περισσώτερον ὧμων μὴ δυνηθεῖσαι νὰ διέλθωμεν διὰ Λισδῶρον. Ἐστερηθῆμεν εὐχαριστήσεως, ἢν πρὸ ἐτῶν ἤδη ὤνετροπολοῦμεν.—Καν Ε. Τ. Τ ρ ἱ ἴ ο λ ι ν. Τὸ Β' τεύχος θὰ ἐκδοθῇ τὸν ἐρχόμενον μῆνα, διότι κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας λόγοι ὑγείας δὲν ἐπέτρεπον ἡμῖν νὰ ἐργασθῶμεν ἐπὶ τῆς Ἱστορίας.—Καν Ε. Π. Π ὅ ρ ο ν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεργάθη. Φύλλα μετ' ἀποδείξεως ἀπεσταλήσαν.

ΣΥΝΤΑΓῆ

Οἰκονομικὸν γλυκίσμα. Τὸ βάσανον τῶν οἰκοδεσποινῶν εἶναι τὰ αἰωνίως ὑπολειπόμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης τεμαχία τοῦ ἄρτου, ἄτινα ξηραίνόμενα δὲν χρησιμοποιοῦνται οὔτε παρὰ τῶν ὑπηρετιῶν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς σπατάλης ταύτης συνάγεται ἀνα μεσημβρίαν καὶ ἐσπέρας τὰ ὑπολειπόμενα τεμαχία καὶ θέτετε αὐτὰ ἐντὸς μικροῦ σακκιδίου. Τὴν Κυριακὴν ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τοῦ ἄρτου προμηθεύσε καὶ γάλα, ἥτοι δι' ἡμισίαν ὀκτὰ ἄρτου ἢ ὀκτὰ γλάκτος. Βρέχετε

— Δὲν θὰ ἀναληφθῆ, εἶπεν ὁ στρατηγὸς θαυμάζων τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερήφανον ζῶον. Δύνασθε νὰ τὸν ἱππεύσῃτε ἀφόβως, δεσποινίς.

— Ὑπὸ τὸν θρον ὅτι θὰ εὐπρεστῆσθε νὰ μεῖς συνοδεύσῃτε, ἔστω καὶ ἄπαξ μόνον, εἶπεν ὁ γέρον θεῖος.

— Εἶμαι εἰς τάς διατάξεις σας ἀπήντησεν ὑποκλινόμενος ὁ στρατηγὸς. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγένετο ἀληθῶς ὁ τακτικὸς συνοδὸς τῆς Ρηγινας.

Ὁ Σαμουὴλ Βάζτον διηγῆθη ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν του πρὸς τὸν στρατηγόν. Ἡτο ἀρχαῖος διευθυντὴς τοῦ μεταλλείου Κάπ, ἐνόη καὶ ἀπέκτησε μεγάλην περιουσίαν. Δραστήριος καὶ φιλόδοξος κατώρθωσε τριακοντούτης νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν, ὅπως ἀνέτως ζήσῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς ὄρφανῆς παιδείας, ἢν ἐγκατέλειπεν αὐτῷ ὁ ἀποθανὼν ἀδελφὸς του.

Τέλος πρὸ πενταετίας, ὅτε πλέον ἡ Ρηγινα ἐγένετο νεῦνις εὐεπτοῦς καὶ ἀθηρά, ἀπεφάτισεν νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐγκατασταθῆ εἰς Λονδίνον, ἵνα ἀνέτως αὐτὸς νερμάται τοὺς καρποὺς τῶν πολυτῶν κόπων του.

Πρωίαν τινὰ ὁ στρατηγὸς ἀνέμενον εἰς Ρόττν-Ρόφ τοὺς νέους αἰῶνας του, ὅπως ὡς συνήθως ἐκδράμοισιν εἰς πρωτῶν περιπάτον. Ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη, διότι παρήλθεν ἡ ἑνδεκάτη χωρὶς ἐκείνοι νὰ φανῶσιν. Ἐπιστρέφων οἰκάδε, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀδικαιολόγητον τῶν φίλων τὸ ἀπουσίαν διήλθε διὰ τῆς οἰκίας ἐκείνων, ὑποπέσασα δυστυχίματι. Καὶ ἀληθῶς βέβητος τῆς Ρηγινας εἶχεν ἀποθάνει τὴν πρωίαν ἐκείνην ὑπὸ συγκοπῆς τῆς καρδίας.

Ἡ Ρηγινα ἐβλήθη μεγάλως διὰ τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ θεοῦ τῆς. Ἐν τούτοις εἶχεν ἀρκετὴν θείλῃν καὶ δύναμιν, ὅπως ἐνεργῆσθ αυτοπροσώπως διὰ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν κηδεῖαν ὡς καὶ δι' ἐξομαλύνειν πασῶν τῶν κληρονομικῶν υποθέσεων τῆς. Ὁ στρατηγὸς προσηχέθη νὰ τὴν βρηθήσῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐπίτηδες ἐπὶ τὸν κήρυκα, πλὴν ἐκείνη τῷ ἀπήντησε: — Σὺς εὐχαριστῶ στρατηγέ μου, δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδενός. Ὁ, τι

τὰ ξηρά σας τεμάχια ἐντὸς τοῦ γάλακτος, καὶ τὰ ἀφίνετε μέχρις οὗ μιλακώσωσιν εἰς βαθμὴν, ὥστε νὰ τρέβωνται εὐκόλως διὰ κοιλιαρίου. Προσθέτετε τότε εἰς τὴν ὀκλὴν τοῦ γάλακτος 100 δο. ζάχαριν καὶ 5—6 ἀγὰ καὶ τρίψετε ὅλα μαζί· μέχρις οὗ ἀποτελέσωσι πηκτὸν χυλόν. Προσθέτετε σταφίδας Κορίνθου καὶ ὀλίγον καλὸν οἶνον ἢ ροῦμι καὶ θέτετε ἐντὸς δοχείου χυμαίνου ἢ θελίνου, ὅπου σκεπάζετε ἐρμητικῶς. Τοῦτο θέτετε ἐντὸς χύτρας, ἐν ἣ βράζει ζέον ὕδωρ (bain-marie), καὶ ἀφίνετε μέχρις οὗ τὸ γλυκισμὰ σας κόπτεται διὰ μαχίρας. Ἐχετε οἰκονομικὴν καὶ γευστικωτέτην ποῦδι καν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Καθαρισμὸς κηλίδων. Τὸ ζέον ὕδωρ κοιλιάζον ἔτι χύνετε ὡς διὰ τρυπητοῦ ἐπὶ τοῦ ὑπό τοῦ χυμοῦ τοῦ ὀπωρικοῦ προσφάτως ρυπανθέντος ὑφάσματος. Ἡ κηλίς ἐξαλείφεται πύραυτα Ὁ χυμὸς τῶν ὠρίμων ἐρούρομήλων (τουματῶν) ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας τῆς μελιγνης καὶ τῆς σκωρίας ἀπὸ τῶν ὑφασμάτων, ὡς καὶ πᾶσιν κηλίδα ἐπὶ τῆς χειρὸς. Ἐν κοιλιάριον ρευστῆς τερεβινθίνης γυνομένης ἐντὸς τῆς στάκτης, συντελεῖ μεγάλως εἰς λεύκανσιν τῶν πλυνομένων ἀποροροῦχων. — Τὸ μᾶλλον ἐσιωριασμένον σίδηρον καθαρίζετε ἐάν, κροῦ θερμάνητε αὐτὸ, τὸ τρίψετε διὰ τεμαχίου κηρίου περιβεβλημένον διὰ σάκους καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τεμαχίου χάρτου πεπισμένου διὰ λεπτοῦ ἑλατος. — Διὰ τοῦ περιελαίου ἀλείψετε τὰ ὑποδήματα, ἔτινα, μέινοντα ἐπὶ τινι χύτρῳ ἐντὸς ὑγροῦ μέρους, ἐσκληρύνθησιν καὶ ἀπόλεσιν τὴν στιλπνότητά των. Γίνονται ὡς ἐντελῶς καινούργη.

Ἰδοὺ συμβουλαὶ ἰκθυοποιεῖσαι τὰς κηλὰς οἰκοδομοῦντας, αἵτινες παρεπονῶντο δεῖ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς διευθύνσεως, αἰ δεθεῖται συμβουλαὶ ἦσαν ἀνεπαρκεῖς.

ΚΡΕΤΟΝ ΔΙ' ΕΠΙΠΛΑ

Τὸ κατὰστημα τοῦ κ. Η. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκόμισε κρετὸν Σχέδια νέα περσικὰ χρώματα στερεά.

ΤΑ ΠΗΤΕΣ

Εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ κ. Η. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἔφθασαν τάπητες. Σχέδια καὶ τοιαῦται ποιότητες πρώτην φορὰν ἔρχονται ἐν Ἀθήναις.

Ζητῶ παρὰ τῆς φίλας σας εἶναι νὰ μὴ μετ' ἐγκαταλείψητε ἐντελῶς, τώρα ὅτε ἔμεινα μόνη καὶ ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ.

Εὐνόητον ἕλλως ἀποθαίνει δεῖ καὶ χωρὶς τὴν παράκλησιν ταύτην τῆς νεάνιδος, ὁ στρατηγὸς, ἐθισθεὶς ἤδη νὰ διέρχηται τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου παρ' αὐτῆ, ἠδυνάται ἤδη νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ἐν τούτοις εἰσφέρει ἄτοπον πως νὰ φοιτᾷ τόσον συνεχῶς καὶ νὰ φαίνεται τόσον οἰκείος πρὸς νεάνιδα μόλις εἰκοσι τριῶν ἐτῶν, ἀνηρωτάτην καὶ θαυμαστῆς καλλονῆς.

Ἡ νεάνις, μαντεύσασα ὡς τὴν σκέψιν τοῦ γέροντος φίλου τῆς, εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινὰ μετ' ἀφελείας καὶ παιδικῆς ἀπλοϊκότητος:

— Εἰςέυρετε, στρατηγέ, δεῖ ἔχω γραῖαν ἐξαδέλφην εἰς Ἰσοροκέρ, ἣν ὁ δυστυχὴς θεὸς μου ἀπεστρέφετο, καὶ τὴν ὀπίαν σκοπεῖω νὰ καλέσω παρ' ἐμοῦ, ἵνα μερισθῆ μετ' ἐμοῦ τὰς μερίμνας τοῦ οἴκου.

Καὶ ἀληθῶς ἐντὸς ἑβδομάδος ἡ γραῖα ἐξαδέλφη εὐρίσκετο ἐγκατεστημένη παρὰ τῆ Ρηγίλν, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐπανελάμβανε τὰς τακτικὰς παρ' αὐτῆ ἐπισκέψεις του. Ἡ ἡνοιξὶς κερήθηεν ἄνευ οὐδενὸς νέου ἐπεισοδίου. Κατὰ τὰς πρώτας τοῦ θέρους ἡμέρας ὁ στρατηγὸς ἐφαίνετο παρὰ τὸ σύνθημα συγκεινημένους, εἰσελθὼν δ' ἡμέραν τινὰ αἴφνης εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θεοῦ υἱοῦ του, εἶπεν αὐτῷ ἄνευ προοιμίων καὶ περιστροφῶν:

— Ἰάκωβε, ἔχω νὰ σοὶ ἠμιλήσω. Εἶμαι στρατιώτης καὶ βαίνω εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπὸν. Εἶπέ μοι, θὰ λυπηθῆς, ἐάν νυμφευθῶ;

— Ὅχι, ἀνάδοχέ μου. Διότι ἐάν ἀποφασίζητε νὰ νυμφευθῆτε, σημεῖον δεῖ ἐλπίζετε νὰ ἐπιτύχητε τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν γάμον τοῦτον. . . . Καὶ εἰςέυρετε καλῶς δεῖ ἡ εὐτυχία σας εἶναι τὸ ἐπιθυμητότερον δεῖ ἐμὲ πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Ἀλλ' ἐάν ἡ μελλοντοφύξ μου ἦτο πολὺ νεότερα ἀπὸ ἐμὲ;

— Ἀκριβῶς θὰ ἐδυσκολευόμην νὰ ἐνοήσω τὸν γάμον σας ὑπὸ ἕλλους ἄλλους. Ἐχετε ἀνάγκην νέας καὶ ὠραίας γυναίκος, ἣτις θὰ ἀρωματίζη καὶ κοσμήσῃ τὸ γῆρας σας διὰ τῆς καλλονῆς τῆς, τῶν μεριδιματῶν καὶ τῆς στοργῆς τῆς. Τὸ στάδιόν μου θὰ μετ' ἀπομακρύνῃ ἀπ' ὑμῶν. Δὲν δύνασθε βεβαίως νὰ μετ' ἀκολουθήτε πάντοτε ἀπὸ τοῦ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἑλληνὶς πεπειραμένη κάτοχος καὶ τῆς γαλλικῆς ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ Χ. ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ

Ἡ εὐμένης ὑποστήριξις ἧς ἔτυχον παρὰ τῶν ἀξιολόγων γονέων τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἔξω αὐτῆς οἰκούντων, ἠνάγκασέ με νὰ ὑποβλήθω εἰς θυσίας ἀναλόγους. Καὶ δὴ πρῶτον μὲν μετέφερον τὸ Λύκειόν μου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Παρθενωγείου κειμένην μεγάλην οἰκίαν τοῦ κ. Χατζοπούλου, χρησιμεύσαν ἄλλοτεὼς μέγαρον τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας καὶ συγκειμένην ἐκ τῆς κυρίας οἰκίας, τῶν διδασκῶν, ἀποτελουμένων ἐξ 11 μεσημέριων εὐρείων αἰθουσῶν, κειμένων ἐντὸς τοῦ κήπου ἐπὶ μιᾷ πλευρᾷ, μακρὰ, δλου τοῦ θεοῦ τῆς ὁδοῦ, ὧν τρεῖς εὐρεῖαι αἰθουσαι τοῦ προπαιδευτικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Νηπιαγωγείου κείνται εἰς τὸ ἄνω πάτωμα μετὰ ἰδιαιτέρας αὐλῆς, τοῦ λουτροῦ, τοῦ νοσοκομείου δλωρ μεμονωμένου καὶ κεραιομένου τοῦ κυρίου οἰκήματος τ ο ὕ ἐ ζ α ι σ ἶ ο υ κ ἧ π ο υ, τ ο ὕ ἐ σ τ ι α τ ο ρ ἶ ο υ, τῶν γυμναστηρίων κτλ. Ὁλόκληρος ἡ οἰκία μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῆς καὶ τοῦ κήπου φωτίζεται δι' ἀπλήτου ἠλεκτρικοῦ φωτός. Εἶτα δὲ προσέλαβον καὶ ἑτέρου; καθηγητῆς καὶ διδασκάλου, ὧν τὰ ὀνόματα ἀναγράφονται ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ προγράμματι τοῦ Λυκείου. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θέλει ἐξακολουθήσει ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς Ἰ γ ι ε ι ν ἧ ς, ἡ τὸτους κροτούς ἀποκομίσασα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, θὰ προστεθῆ δὲ καὶ τὸ μάθημα τῆς Γ ε ω π ο ν ἱ α ς, χάριν τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν, οἱς δοθήσονται μικρὰ τμήματα τοῦ κήπου ποδὸς καλλωπισμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διεύθυνσις τοῦ Λυκείου κατεῖδεν δεῖ μεθ' ἄλλην τὴν καλὴν θέλησιν ἣν ἔχει ὅπως οἱ μαθηταὶ ἐκμάθωσι ξένας γλώσσας ἀδυνατεῖ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο μόνον διὰ τῶν ἀξιολόγων κυρίων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, θεοροῦσα ἐπὶ τὴν θερμὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἑλλην. δημοσίου, ἀποφασίζει νὰ προσλάβῃ 6 μέχρις 8 Ἐ λ θ ε τ ο ὕ ε π α ι δ α γ ω γ ο ὗ ς διπλωματούχους, οἱδποῖτοὶ διὰ μένους ἐντὸς τοῦ Λυκείου καὶ δικιτώμενοι μετὰ τῶν μαθητῶν θέλουσιν ἐξασκεῖ αὐτοὺς εἰς τὰς δύο σήμερον κρατούσας ξένας γλώσσας, τὴν τε Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν, οὕτως ὥστε οἱ μαθηταὶ διὰ τῆς καθημερινῆς ἐξασκήσεως θέλουσι γείνει ἐγκρατεῖς ἀμφοτέρων τῶν γλωσσῶν τούτων.

Ἡ διεύθυνσις ἐν τέλει, δηλοῖ δεῖ δὲν θέλει φεισθῆ οὐδενὸς κόπου ἢ δαπάνης, ὅπως καταρτίσῃ τὸ Λύκειον πρότυπον καὶ ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς προσδοκίας τῆς κοινωρίας.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ αἱ μεταβάλλουσαι κατοικίαν κκ. συνδρομητρίαι ἡμῶν, ὅπως μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐγκαίρως ἵνα μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

ἐνὸς πρὸς τὸν ἕτερον πόλον, καὶ δὲν θὰ εἶμαι εὐτυχῆς μακρὰν ὁμῶν, ἐάν δὲν σὰς φαντάζωμαι εὐτυχῆ πλησίον ἐκείνης.

— Ἰεροφιλὲς τέκνον, εἶπεν ὁ στρατηγὸς ἀναγκαλιζόμενος τὸν θετὸν υἱόν του. Ἀλλ' ὅταν δὲν θὰ διασχίσης θαλάσσας καὶ ὄρη, θὰ μείνης τούλχιστον πλησίον μας, μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι; Δὲν θὰ νυμφευθῶ εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σὰς ἀψήσω νὰ νυμφευθῆτε ἄνευ τοῦ ὄρου τούτου.

— Ἦδη ὑπολείπεται μοὶ νὰ σοὶ γνωρίσω τὸ ὄνομα ἐκείνης, πρὸς ἣν θὰ δώσω τὸ ἰδικόν μου.

— Ἀνωφελὴς ὁ κόπος σας, ἀνάδοχέ μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος μειδιῶν. Τὸ γνωρίζω.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Βάξτον ὀνομάζετο μαρκησία Ἰηγίνα δε Βαλωρίς. Ἡ ἐκπληξὶς τῆς ἐκλεκτῆς κοινωρίας τοῦ Λονδίνου ὡς καὶ τῶν Παρισίων ὑπῆρξε μεγάλη ἐπὶ τῇ εἰδήσει τοῦ δυσαναλόγου τούτου γάμου κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ γένος καὶ τὴν κοινωρικὴν θέσιν.

— Ὁ Βαλωρίς ἔκαμε μίαν μεγάλην τρέλλαν, ἔλεγον ἐν συμφωνίᾳ φίλοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ γέροντος στρατηγοῦ.

Καὶ ὅμως βλέπων τις τὸν στρατηγὸν μειδιῶντα, προβλεπτικὸν καὶ περιποιητικώτατον παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς νεαρᾶς συζύγου του, εὐθυμον καὶ ἀεικίνητον εἶτε εἰς τοὺς πρῶτους περιπάτους ἀνὰ τὸ ἄσος, εἶτε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὑποουχῶν ἐν τῷ μεγάρῳ Κένσιγτων, εἶτε εἰς τὰς ξένας αἰθούσας τῶν εὐγενῶν μυλαιδῶν, ἐνθα παρὰ πάντων ἐχαίρεισθη ἡ μαρκησία ὡς ἡ βασιλεύουσα καλλονὴ τῆς ἐποχῆς, ἐάν ἔβλεπέ τις μετὰ πόσης λεπτότητος καὶ εὐγνώμονος ἀποσιώσεως ἡ νεαρὰ γυνὴ περιέβαλλε τὸν γέροντα στρατιώτην, ἤθελε πεισθῆ δεῖ ὁ χαρακτηρισμὸς, δν ἀπένειμε ποδὸς τὸν στρατηγὸν διὰ τὸν γάμον του, ἦτο ὅλως ἀντίθετος τῆς ἀληθείας. Τούναντιον μάλιστα ὁ στρατηγὸς ἀνεδεικνύετο φρονιμώτατος, ἀφοῦ κατώρθωσεν εἰς τοιαύτην ἡλικίαν νὰ ἀνεύρῃ τὸ δυσέυρετον καὶ σπάνιον αὐτὸ πτηνόν. ὅπου ὀνομάζεται ε ὕ τ υ χ ἱ α.

(Ἀκολουθεῖ)